

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čel!

F.

Szerehske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihicziščetni w Budyšinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

7. njedzela po šwjatej Trojicy.

1. Pětr. 2, 5—10.

Do kajehe wulkeho a wažneho powołanja je tón Knjes šwojich kšesćijanow powolał! My dopomnjamy šo na jeho krašnosć, hdyž Pětrome šłowo šebi rospominamy: Wy šće tón wušwoleny narod, to kralowšće měšništwó, šwjaty narod, lud dobyčza, šo byšće pschpowjedali poczinki teho, kotryž waš je powolał š teje čzmy na šwoje džiwne šwětło, kiž wy něhdy lud njebšće, nětk pak šće Boži lud, a kiž wy psched čzašom w hnadže njebšće, nětk pak šće w hnadže. Krašne powołanje ša naš, kiž my Knjesowy templ šmy.

Kšesćijanška gmejna je templ š Božej čzesczi.

1. Jesuš Křystuš je tempłowy różny kamjen.

2. Wěrjazy kšesćijenjo šu žiwe twarške kamjenje.

1. Jesuš Křystuš je tempłowy różny kamjen. Pětr, Knjesowy japoschtok, je nam našče džěbnišče Bože šłowo napikał. Šchtó njeby šo pschi tym dopomniš na tamne rošrěčowanje, kotrež tón Knjes š Pětrom měšče: Šchtó praja ludžo wote mnje, teho čłowškeho šyna, šo ja šym? Woni džachu: někotiš praja, šo šy Jan tón kšesćej, někotiš, šo šy Šeliáš, někotiš, šo šy Šeremiaš abo tych profetow jedyn. Duž woprašča šo won jich: šctoha pak wy prajicze, šo ja šym? A Pětr wotmolwi a džěše: „Ty šy Křystuš, teho žiweho Boha šyn.“ A Jesuš wotmolwi: šbóžny šy ty, Šchimanje, Šonašowy šyno,

pschetož čžeto a krej nještej tebi to šjewiłow, ale mój wótz w njebjěšach. A ja tebi tež praju: „Ty šy Pětr, a na tu škału čžu ja twaricž šwoju zyrkej a te helške wrota njebyrbja ju pschemóž.“ Na tuteho Pětra čže tón Knjes šwoju zyrkej twaricž. Pětr je ta škała, ale niz tón różny kamjen. Bóh je wot wěcznosće šem šałowš k naškej šbóžnosći šałowš. Šako je wón w šwojej wěcznej lubošči našče wumóženje psches šwojeho lubeho šyna wobsamknył, šałowš wón šałowš w šwojej wutrobje. A jako šo Boži luby šyn na šemju narodži, šałowš Bóh šałowš mješ čłowjekami w šwojej zyrkwi na šemi. Różny kamjen je Křystuš, dokelž šbože a šbóžnosć zylkeho čłowjestwa nad nim wotpoczuje. — Wušwoleny różny kamjen wón řěka, dokelž w njebjěšach a na šemi šo žadyn lěpschi namačacž njehodži. Wón je drohi kamjen, pschetož my šmy wumóženi niz se šlotom abo se šlěborom, ale š jeho šwjatej a drohej křowju a š jeho nješawinowatym hórkim čžerpjenjom a wumrjecžom. Jesuš Křystuš je tón różny kamjen, kiž twjerdže šteji. Knjesowi nješčecželjo pytachu jón powalicž, israelske džěczi kšchizowachu jeho a čžychu tutón różny kamjen šanicžicž, ale wscho bē podarmo. — Tón Knjes, tón wulki dobywat, je hišče žiwý, wón tež džěška do naš pschšedschi kóždeho wot naš šo wopraščuje, čžěšch ty š Jesuškom hič, abo šy ty Křystušowy nješčecžel? Čžěšch ty na tutym różnym kamjenju šo natwaricž? abo čžyl ty jón powalicž? Šsam šo pruhjo wopraščej šo, hacž do šesom Křysta, teho praweho różneho kamjenja, wěršch, abo hacž do njeho njewěršch? Pruhuj šo! Ty šy šo

jestaril a njejšy šo šam hiščče rošbudžil. Wulki čaš je, rošbudž šo!" —

Šwvjaty Pětr praji: tym njewěrnym je wón kamjen, kotryž čžšblojo šu sacžišli a šo rōžkny kamjen je scžinił, tōn kamjen nastorka a škala pohōrschenja tym, kotšiz šo wo šłowo storčža, dokelž temu njewěrja, na kotrež šałoženi šu. Namakamy tež mješ kšheščžijanami njepšheščelow teho Anjesa, kiž šjawnje wupraja, šo do Jesom Kšhryšta njewěrja. Woni šu kaž židži, kiž wo tym Anjesu ničšo wjedžecž nochzedža a teho dla wot njeho šo wotwobrocža. —

Alle nadeńdžemy tež tajlich, kiž šwontownje wěrja do Anjesoweho ewangelija. Šdnž pak Kšhryštuf k nim pšchistupiwšchi jich napomina: Mōj kšheščžijano, ša mnu dži, dži ša mnu. Kšhryštuf rjeknje, šo šaprež šam, kšchiz na šo wšmi, njech dušcha šwētej čžeknje, potom woni wo tym Anjesu ničšo wjedžecž nochzedža. Tajlich nadeńdžesč došč mješ kšheščžijanami w Anjesowej zyrkwi! Ššy ty šnano tež jedyn š tych, kiž šu šo wot teho Anjesa wotwobrocžili, hlaj, potom budže šo tōn Anjes tež wot tebe wotwobrocžicž. Derje pak tebi, hdnž šo š wutrobu rad k temu Anjesej džeržišč jako k temu pravemu rōžknemu kamjenjej; derje tebi, hdnž šy šacžul w šwojej wutrobje: žadyn druhi grunt ničtō njemōže šałožicž, kšhiba tōn, kiž je šałoženy, kotryž je Jesuf Kšhryštuf. Jesuf Kšhryštuf je rōžkny kamjen žiweho templa a my šmy twarške kamjenje.

2. Wěrjazy kšheščžijenjo šu žiwe twarške kamjenje. A tež wy, jako žiwe kamjenje, natwarčže šo, šo byščče duchowne kšžže byli. Kotra dže je ta duchowna kšžža? Zyrkej Jesom Kšhryšta? Zyrkej je šhromadžišna wšchitkich tych, kiž šu w mjenje trojenicžkeho Boha kšheščeni. Prawa zyrkej je tam, hdnž Bože šłowo pravje a čžiste šo předuje a šakramentaj po Kšhryštufowym wustajenju šo wudželujetaj. Zyrkej pak je widomna a njewidomna. A widomnej zyrkwi pšchiblušcha kōždy kšheščeny kšheščžijan — tež njewěrjazy. Alle wón je mormy kamjen, mormy štam na čžele Kšhryštufowym. A njewidomnej zyrkwi pak pšchiblušcheja kšheščžijenjo, kiž pšhes wěru š Kšhryštufom a w lubošči mješ šobu šjednocženi jako žiwe štam Bohu w duchu a wopravdže šlužža. Boži duch je jich žiwych scžinił. We widomnej zyrkwi předuje šo Bože šwjate šłowo, w njej wudželujetaj šo Kšhryštufowaj šakramentaj. Widomna zyrkej dowjedže naš k njewidomnej. Teho dla napomina naš šwjaty Pětr: natwarčže šo! Šak husto njedželu orajicže: ja šym šo dženša natwaril. Tuto šłowo pak ma jenož potom pošnu wěrnoscž, hdnž šmy pšhes Bože šłowo a pšhes šwjaty šakrament twjeršcho na rōžkny kamjenju našcheho Anjesa Jesom Kšhryšta šo šałožili. Šeli je šo twoja wěra w tebi pšhes Bože šłowo pošylila, potom šy šo natwaril. Alle nješabudžmy pšchi tym na šłowčžo „žiwe“, jako žiwe kamjenje dyrbinmy šo natwaricž, šo byšmy duchowna kšžža byli. Kōždy dyrbi šbože a šbōžnosč šwojeje dušche pytačž. Šchtōž to njecžini, tōn je kaž mormy kamjen, a tōn Anjes jōn junu na šudnym dnju wot šo čžišnje. — Pohladajče na Boži dom! Tam macže murje, wonkach wěžu a w njej šwony, a w Božim domje šwjaty woltač, kšletku, byrgle, šawki a druhu šwjatu nadobu. Wone maja wšchitke šobu šlužicž k šhwalbje a čžesčži našcheho Boha. Šak dyrbi tež žyła wōšada je wšchitkimi šwojimi štamami žiwy templ Boži byčž. Kōždy ma pomhačž k temu, šo by bližšcheho w Božej šlužbje šobu natwaril a my byšmy potom wopravdže žiwe twarške kamjenje byli. — Alle šelko mormych kamjenjow nadeńdžemy

w Anjesowej zyrkwi! Šchtōž we wěrje njeje je šwojim Šbōžnikom šjednocženy a štowašcheny, tōn je tajki mormy kamjen. Šajki pak tež njemōže je šwojimi bratrami w pravej pšhesjenoscži žiwy byčž. Teho dla natwarčže šo we wěrje jako žiwe kamjenje, šo byščče duchowna kšžža byli. Wšchitke našche mozy a našču žyłu wutrobu mamy do Kšhryštufoweje šlužby šajicž, šo byšmy žiwe kamjenje byli. O pohladajče na wulke škutki našcheho Boha a roščže we wěrje! Njech Bože šłowo bohacže mješ wami kšježi a bydli! Pšchistupčže husto w modlenju pšhed Bože woblicžo, dokelž bješ njeho živi byčž njemōžemy. Wotpoložčže dale bóle žadoščže čžela a kšhodčže w duchu! Šotom šo wašcha wěra pošylni, potom šo dale bóle wopokafacže jako žiwe kamjenje duchowneje kšžže! Šudy na šemi wšchak Anjesowa zyrkej hiščče dospōkna njeje, ale čžak pšchindže, šo šo tudy w Božim domje wjazy škšhadžowacž njebudžemy, ale šo my našcheho Boha w njebešach w dobywarškej zyrkwi widžecž budžemy wot woblicža k woblicžu. Šam budžemy prawe žiwe kamjenje duchowneje kšžže našcheho Boha. Šomhaj nam k temu pšhes šwojeho šwjateho Dušha! Šamjen.

Pak wotrocžk hrěcha pak Boži wotrocžk!

(Romšf. 6, 19—23.)

Štōš (202): Ach, mōj Anježe! Šak čžesti je —

Ach, wopomimy,
Šom' šlužimy!
Wšchak wotrocžžy šmy tudy
Šak njeprawdny
Šak šwobodny. —
Njech njemyla naš bludy!

Šchtōž njeschwarnoscž,
A njeprawdoscž
Še wušwolil šej kšhroblu,
Šon we šlužbje
Šu hrěcha je,
Džel jeho njeje dobry.

Hrěch kšjes je šy,
A žalostny
Džel wocžakuje šeho;
Bješ prawdosčže
Šucž štraschny dže,
Ššmjercž budže myto jeho!

Do kražnosčže
Anjes powjedže,
Šiž šlužili šu jemu! —
Ach, kšwatajmy,
Šo čžeknjemy
Šu š čžakšom mytu štemu!

Šchtōž šwobodny
Šak do šlužby
Ššo podal tu je Bohu,
Šon wješekly
A šbožowny
Ša šlōšhtnu k njeju drōhu.

A doštanje
Ša šluženje
Džel kražny pšhe wšchu mēru;
Šar Boži je
Džē žiwjenje,
— Šlej, to je mšda ša šwēru! —

Šuž wopomil to,
Š hrěšniko,
Šo je šmjercže by štanyl
A šbožownu
Šo šbēženju
Šy drōhu junu čžahnyl!

U.

Něšhto wo Šserbach.

Šot wšchitkich šłowjanskich ludow, kiž w štarym čžakšu kraje nětcžišcheho šewjero-němškeho kšžžorstwa wobydlaču, šu jeno hornjo- a delnjo-kušišžy Šserbjo šbytkni wostali. Šich pak tež wjazy šak wjele njeje kaž w přjedawšchich čžakšach. Šo ludlicženju lēta 1867 je hiščče něšhto pšhes 165,000 Šserbow, wot kotrychž něhdže 95,000 w hornjej a 70,000 w delnej Šužizy bydli. Šot

hornjołužiskich Šerbow fluscha něhdže 56,000 pod šzeptat sakšeho krala, wschitzy drusy pak šu, kaž tež wschitzy delnjołužiskich Šerbjo, poddanjo pruskeho krala. Šerbskich wošadow, w kotrychž šo tehdy ša Šerbow tež hiščeže šerbske Bože šlužby džeržachu, bě w hornjej Łužicy 49 ewangelskich a 7 katholicich, w delnej Łužicy pak něhdže 40 ewangelskich. Catholicich Šerbow běše 12,000. Šerbja šu š wjetšcha ratarjo, kiž šo š wobdžětanjom šwojich polow žiwja, tola nadeněžech mjes nimi tež došč wučenyh mužow, pschekupzow, měščežanow a rjemješnikow. Města, w kotrychž abo wokolo kotrychž Šerbja bydla, šu w hornjej Łužicy: Budyščin, Kamjenž, Lubij, Wóšport, Mužakow, Wojerezy a Kulow, w delnej Łužicy: Šhocžebus, Šródf, Šly Komorow, Drjowf, Wětoshow, Lubnjow a Bizn. Krajinu, mjes tutymi městami a wokolo nich ležazu, mjenujemy šerbski kraj, wo kotrymž našch šlawny wulki pěšnjeř Šandrij Šejler spěwa:

Wot wschitkich krajow na šwěczi,
Kiž Wóh Knjes žohnuje,
Najbóle šwalu lužiski,
Te hona šerbowške,
Šdžež mlody šym byl tujany,
Š tym rjanym bantom powity.

Wjele Šerbow bydli tež w Draždžanach a w tamnej wokolnošči, š džěla šo bychu tam šlužili, š džěla tež, dokelž šu šo tam woženili, abo hewak šwoje šamšne hospodaštwow šaložili. Ša tutych draždžanskich Šerbow džerža šo tam wot lěta 1848 šem ša lěto šchtyri šerbske ewangelske a šchtyri katholicke Bože šlužby še špowjedžu a š wudžělenjom šwjateho wotšasanja. Tež w dalšej Australištej šu wot lěta 1850 šerbske kolonije, teho runja w Americy a to w Texaju, hdžež šu Šerbjo w lěcže 1855 šerbsku koloniju pod mjenom „Šerbin“ šaložili. Kaž w šastarskim čašu, tak ma šerbski lud tež hiščeže nětko šwalbu, šo je pobožny lud, kiž Bože šlowo lubuje a twjerdže na wěry šwojich wótzow wišy. To špóšnavamy tež š teho, šo šu Bože domy w Šerbach njedželu a šwjate dnj jara wopytane. Wot wopyta šwojeho Božeho doma njeda šo Šerb tak lohzy ani psches dalofi pucž, ani psches hrosne wjedro wotdžeržecž. Tež domjaza Boža šlužba šo wot wjele Šerbow hiščeže šwěry džerži a paczerje šo špěwaja, hdžž šo hospodač še šwojej čželedžu ša blido šyda abo wot blida štawa. Tež je drje malo domow, w kotrychž njebychu šerbska biblija, postilla a něotre druhe natwarjaze a modleške šerbske knihi byle, w kotrychž šo šwěru čžita.

Dale je na Šerbach šwalicž, šo šu šwěrnj poddanjo šwojich jim wot Boha postajenyh wyschnoščow. Šerbskich wojakow maja we wóštu jara rady, dokelž móže šo kral na nich špuschžecž a dokelž wutrobicžiwje wojuja, hdžž njepšchecželej napšchecžo šteja. To je šo tak derje w šydomlětněj, kaž tež w šransowskej, w šchleswig-holšteinskej a w pošlednej němškej wójuje pošasalo. Še wschitkich tutych wójnow mamy pschiklady, kiž dopošasuja, kajžy dobri wojazy šu Šerbjo byli.

Tež w tym maja Šerbjo dobru šwalbu, šo rad šobudžěla a šo šu špokojni š tym, šchtož je jim Wóh wobradžil. Šdžž pak tajka jich špokojnošč tak daloko dže, šo šebi najrjenšche šubla w šwojich wšach wot druhich pošupicž dadža, měšto teho, šo bychu š trochu wjetškej pilnošču šwoje wobštejenja pošpšchicž a šebi wjetšche wobšedžekštwow dobyčž pštali, dha šo to šwalicž njemóže, dokelž šebi na tajke wšchnje šami šchłodža, kaž tež šwojim džěcžom a šwojemu ludej, a dadža šebi wužitk š rukow, kotryž mohli pschi wjetškej rošhladnošči a pilnošči derje šebi šamym a šwojim džěcžom pschiwobrocžicž.

Nětcžišchi Šerbjo rěčža dwoju rěčž, hornjołužisku a delnjołužisku. Wobej šerbskej rěčži nejštej pak tak rošdžělenej, šo šo hornjo- a delnjołužiskich Šerbjo njebychu derje hromadže šřecžecž a

šrošymicž mohli. Tola maja tak derje hornjołužiskich, kaž tež delnjołužiskich Šerbjo šwoje wošebite knihi. Delnjołužiskich knihow je malo, dokelž maja Delnjołužiczenjo malo wučenyh mužow, kiž bychu jim šerbske knihi pišali a šo ša jich duchowne potrebnošče štarali. Wjele lěpje maja šo w tutym nastupanju našchi Šornjołužiczenjo, ša kotrychž šu šo šerbszy duchowni a wučerjo a tež wschelazy drusy wot štareho čžaš šem štarali, tak šo jim na knihach w šerbskej rěčži njepobrachuje. Haj, w nowišchim čžaš šu šerbszy duchowni a wučerjo wschelake šerbske towaštwow šaložili, kiž šo ša wobohaczenje šerbskeho luda še šerbskimi knihimi štaraja a kotrymž móže tež šdžy drubi Šerb pschistupicž. Tajke šerbske towaštwow šu wošebje Macžiza Šerbska, šerbske lutherške knihowne towaštwow a towaštwow šwjateju Šyrilla a Měthoda.

Šřenje knihi w šerbskej rěčži doštachu Šornjołužiczenjo hižom w lěcže 1597, mjenujžy Lutherowy malš katechismus wot Šodžijškeho šararja Worjecha. Šřenja šerbska biblija, pscheložena wot šchtyrjoch šerbskich duchownych, je šo w lěcže 1728 čžiščžajala a šerbske špěwariške wuńdžechu přeni šřocž w lěcže 1710. Wot lěta 1842 šem čžiščžajala šo w našch šerbskej rěčži tež wschelake nowiny a čžašopišy, a „Šerbske Nowiny“, „Šomhaj Wóh“ a „Missionski Šošol“ šu drje we wschitkich šerbskich wošadach šnate. Šehorunja šu Šerbjo tež wošebje wot lěta 1840 wschelake druhe knihi duchowneho a šwětneho wopšchicžajala ša šchule a dom, wot šwojich wučenyh mužow w šerbskej rěčži wobštarane, doštali, tak šo jim nětko na škladnošči njepobrachuje, šo tež š pomozu macžernej rěcže we wjedženju na wschě štrony wudokojecž.

Psches to wschitko šu pak tež Šerbjo šašo wjetšchu luboščž k šwojej něhdy šazpitej rěčži doštali, tak šo šebi ju nětko šašo jako drohe šublo, wot šwojich wóšow doštate, wššozy waža, ju rady rěčža a tež šwoje džěcži k temu džerža, šo šerbszy wuknu. Š to je rošomnje wot Šerbow; pschetož našcha rěčž, kiž wschaf je tola tež dar wot Boha, ma tak wjele rjanoščow, šo by šchłoda byto, dšrbjajala-li něhdy šaščž. Š šchtož móže šerbszy, móže šebi w Šólskej, w Rušowskej a w Čžechach, haj šamo w Šurkowskej, Ššlowjenskej a druhdže derje pošhacž a šo š ludami šřecžecž, kiž hušto doščž ani šlowa němšy njemóža. Džakujmy šo teho dla Bohu, šo šu te čžaš pschestake, w kotrychž bě šerbska rěčž jara šanicžena a w kotrychž tež wschelake duchowne a šwětno wyschnošče na jejnym wukorjenju džělach. Ša to měšto štara šo nětko našcha wyschnoščž runje tak derje wo šbože šwojich šerbskich poddanow, kaž wo Němžow šbože a nima ničž pschecžiwow temu, šo Šerbjo dale Šerbjo wostanu, ale podpjera wjele bóle prošowanje wo šdžerženje našcheje rěcže na wschelle wšchnje a tež psches to, šo šo ša pišanje a čžiščženje šerbskich šchulškich knihi štara. Čžim hrosnišcho a njerosomišcho je pak to nětko tež wot Šerbow, hdžž šo woni, kaž šo to bohuzel hiščeže tu a tam štawa, šami šwojeje rěcže a šwojich šarych došrych šerbskich wšchujow hanibuja a šami na šahinjenju Šerbowštwow džěljaju. Tajkim šrudžazyh našhonjenjam napšchecžiwow trošchtuja šo drusy, kiž maja Šerbow a jich rěčž lubo, š tej nadžiju, šo Šerbstwo tola wostanje, tak došho, hacž šo to Bohu špodobacž budže, a w tajkej nadžiji špěwamy š našchim Šejlerjom:

Tracž dšrbi Šerbstwo, šawoštacž
Š jeho kčžew mi pschiběracž,
Dóžž Bože šłoncžko wobšwěcži
Š měšacž našch kraj lužiski!

Šerbstwo džěcži.

Šedyn pschekupž pschewoštaji šwoje žyle šamoženje šwojim džěcžom, a te jemu ša to šlubichu, šo čžedža jeho tak šastaracž,

kaž bebi to jeho staw žadašče. S woprědka wscho derje džěšče, tola po nēcžim buchu džěczi pschecziwo njemu hrosne. Wone jemu kóždy dórtk khlěba wotliczowachu a njeastarachu jeho ani wjazy f pschistojnej draftu. Wobžaromny nan husto rjekny: „Sa hym smylik, so hwoje zyle pjenjej a kublo džěcžom dach. Děpje budžišče bylo, so mēle wone mje prošycž, hacž so dnyrbju ja nětko jich hnady hladacž.“

S dobom ho naney 20 000 tolet wuplacžichu, kotrež bēšče wón jako dawno sħubjene wobhladowal. Wón bebi na to želesny kaschcž f mnohimi sankami sħotowicž da a khowasche w nim spomnjene pjenjej. Džěczi ho nětko sažo f naney šschcžachu a jeho hacž nanajšwědomnišcho wothladowachu w tej nadžiji, so tež tele pjenjej dostanu. Tola nan njeda jim žaneho pjenježka wjazy a wone ho f herbštwom trošchtowachu.

Ho jeho smjerczi wone kaschcž žadošcžiwje wotewrichu, so bychu ho do pjenjej džělite. Tola nan bēšče potajnje pjenjej jenej sħyrotowui daril a město nich zħyelom do kaschcža šklad. Na zħyelach pak ležesche papjerka, na kotrež napišane stejesche:

Džěcžom, kotrež nana rudža f njedžatom,
Placž ho nětko město pjenjej f zħyelom.

F.

Luboscž dobywa.

Se šberki S. Paulsena: „Podawki f Božeho kralestwa“.

(Sešerbščezil — n.)

(Bofracžowanje.)

Duchowny f hólčezom na ruzy ho f farje bližesche. Čžim bliže f nej pschindže, čžim pomaljšcho krocžesche. Wjedžesche, so mējesche krtu hodžinku wobstacž. Jeho mandželska bēšče žbyn šwěrna, šchescžijanska dušcha, ale wěryšhynoscž jejneho muž a njebē jej data. Duž ho stajnje bojesche, so mohł jejny muž pschi hwojej dobročiwosczi pschedaloko pokrocžiwšchi hwojeje šwójby posapomnicž. Žako tón nětko je hynom mrējazeho wučerja, jej derje snatym, dō jstwy sħstupi, mħšlicžka jej hnydom powjedasche, wo čžim ho jedna. Krej jej mjes woczi stupi, a hdyž jejny muž jej ruku napšchecžo wupšchestrje, wona napschischnje džesche: „Luby mužo, šchto dha tónle dnyrbju?“ „Naju džěcžo bycž, moja wutroba!“ — duchowny f mērom wotmolwi. „Naju džěcžo? a naju 5 džěczi dnyrbja drje potom po proschenju kħodžicž?“ — „D ně, wone dnyrbja ho šobu wot teho žiwicž, šchtož Anjes Žesuf nam f tutym džěscžom pschinyeše, pschetož wón praji: „Šchtož jene tajke džěcžo horje wosmje w mojim mjenje, tón mje horje wosmje“ (Mat. 18, 5)! a Anjesa Žesufa njeschžesč nadžijomnje f proha wotpošacž!“ „Ale, luby mužo, . . .“ „Žane ale, moje džěcžo; wěsch, ja Božemu šlowu polnje a zyle wěrju, a ty tež hišcže šhoniš, kał wěrne tole šlowo je! Najprjedy pak dowjedžmoj naju maleho khowanza na jstwu naju Hendricha. Wón dnyrbju jemu pschichodnje se šchulškim towaršchom bycž.“ Anjeni fararjowa hwojeho muž a na došcž derje snajesche, so wjedžesche, kał tu wscho špicžowanje podarmo budže. Mjelcžaza hólza sa ruku pschijawšchi bjesesčeho pschecželneho šlowa płakaze džěcžo f hwojemu najštaršchemu, wot njeje tał jara wobhelčenemu, hynej dowjedže. Ale jeho puschcžiwšchi džesche: „So nětko pak mojemu Hendrichu nicžo f lubu njecžiwšchi, ty hyn džiwu hólčez!“ Tu płakazy hólz f tym blukim šacžowanjom stejesche: „Luby twjerdy stan doštanješ!“ — A mējesche twjerdy stan: Fararjowa dawasche jemu pschi kóždej škladnosčzi šacžucž, so je f njewušchym šobujěžkom. Wón jej f woli čžinjesche, šchtož mōžesche jej jeno nēkał hdyž na wocžomaj wothladacž; ale wona to na šdacže njephtny. Wošebje pak mējesche wón pod njepocžinkami fararjoweho hyna Hendricha čžerpicž. Tón bōrsy sa tym pschindže, kał wohidny šito jeho macžeri bēšče, a

nětko wschē kochory nastajesche, so by šitej dał hwoje šamopaschnoscže šacžuwacž. Bēšche-li nēšchto šle škucžil, phtasche winu na šita šwalicž. Jeho nan jeho krucže wobkēžbowawšchi teho dla wjazykrōčž kħetro pokħosta. Macž pak pschezo hwojemu „dobremu hynej“ wěrjesche, kotryž ho tał namjeracž mōžesche, a dlēje a bōle šitu sa šmaela pošudžesche, kotryž mohł jejneho šsaaka f hřechej šawjesč a teho dla f doma ho wustorlacž mēl.

Duchowny hwoju žonu warnowasche. Wón jej prajesche, so na hwojim hynu, kotremuž wchē lōšstwa pschehlada, hišcže nēšchto dožiwu: pschetož, džesche wón, šchtož hwoje džěcžo lubo ma, tón jo pokħosta. Anjeni fararjowa pak mēnjesche, so jejny muž pschewulke pschihilenje ke šitej ma a by tehodla jeho smylikow njewjedžal. šito bēšče nēk we wulkim štrasche pschecziwo hwojej šastaracžkej macžeri wōjericž, duž duchowny jeho f bebi dō jstwy wšawšchi jemu prajesche: „šito, njesapomā pošlednjeho napominanja hwojeho nana; ty wěsch, moja mandželska wulke wopory sa tebje pschinyeše a hdyž wona, macž 5 džěczi, pschezo prawdu njetrjechi, jej to njemōžesč sa što mēcž! Njesch wšach wjazy tał mlody, so by njewjedžil, so žōnskej jako šlabšchemu štworjenju bēdženje pschecziwo hwojej, čželu a hřechej wjele čžesčeho pada, dnyžli mužej . . .“ Šólčez džesche: „Nano, čžinju jej wscho f lubosczi!“ „Wōj hyno, luboscž dobywa a dobywacžy wyska! Duž kał je čži twōj nan praji: „Pschezo do přědka!““

(Pschichodnje dale.)

Wschelake f bliska a f daloka.

S Šrodžišcžca! Na město nascheho zħrtwinsteho wučerja f šantora Šarješka, kotryž na Michala hwoje šastojštw škōž, so by ho f wotpocžintej podal, bu f zħrtwinski wučer Petrif f Budyšchinka sa zħrtwinsteho wučerja wušwoleny.

Do Nješwacžidla. Džen 11., 12. a 13. augusta wotmēje ho w knježim hošcženju w Nješwacžidle XXXII. hłowna šhadžowanka šerbškej studowazeje mlodžiny. Na nju ho wschitzy Šerbhjo a pschecželjo studowazeje mlodžiny, wošebje pak wschē šerbškej towarštw wutrobnje pscheproschija.

Wuhotowanje šhadžowanke ho na te tji dny tał rošdžela: Ššobotu 11. augusta popošdnju w 4 hodž. pošedjenje wubjerka. Njedželu 12. augusta popošdnju 1/24 hodžin hłowna šhromadžišna: powitanje, wólby, rošprawy atd.; wječor 1/27 hodžin konzert, džiwadlo — reje. — Šōndželu 13. augusta wulēt.

— W šupjelach w Šchmiedebergu je šemrjel nēhduschki rektar we Wōšborku, August Šhorla Šaurich, 65 lēt šary. Wón bēšče rošženy Šerb a je ho w Šornim Wujesdže narodžil. Wot 1874 hacž do lēta 1898 škutkowasche jako rektar a přeni wučer we Wōšborku. Wón bēšče po Šerbach derje snaty a je tež ho sa wōtčžinškej smyšlenje mjes naschim ludom psches pschednoschki štaral.

— Wulka šrudoba bēšče sa nasche šnutštwone mišionštw, so bu krajny duchowny šnutštwoneho mišionštw, knjes Weidauer w Draždžanach, iał šahe se šrjedž hwojeho žohnowaneho škutkowanja wotwołany. Žako jeho našlědnik je ho powołal knjes duchowny f Trend a wón bu šašdženu njedželu do hwojeho noweho wožneho powołanja w šchiznej zħrtwi w Draždžanach šapokasany. Wón je hyn knjesa šararja a konsistorialneho radžicžela f Trend, kiž bēšče hacž do šašdženeho lēta f šararjom w Wjajōžy a je ho nětko na wotpocžink podal. Wōh žohnuj milosčžiwje škutkowanje noweho dušchowpastyrja nascheho šnutštwoneho mišionštw.

— W Ruskej šu šašo šrudne wobštejnosče. Šhēžor je nušowany byl, nowy šejm (duma) rošpuschecžicž, dokelž šastupjerjo žaneho šrošymjenja sa woprabžity nadawł šejmoweho džěla njemējachu, ale jenož na wyschnosčž šwarjachu a šamowachu. Šapōšlanžy šu ho nětko f wōtrej rēcžu na lud wobrocžili, w kotrež lud napominaja, so njeby ho podkōčžicž dał a hwojich prawow wšdal a jōn šchcžuwaja, so njeby žanych dawkow wjazy płacžil a žanyh wojakam wjazy do wōjška šupicž dał. Čžesče je to praschenje, šchto pschichod pschinyeše. Wot teho wschitko wotwišuje, hacž budže wōjško wyschnosčž hwerne wostacž. Šewal pschindže žalošna revoluzija, šajkał hišcže byla njeje.